(Уривок)

Слова рухаються, музика рухається
Лише в часі. Та тільки живе
Може померти. Сказане слово западає
В тишу. Лише форма, взірець
Досягає спокою, як той китайський глечик,
Що постійно рухається в своїй нерухомості,
Неспокою скрипки, коли остання нота
Ще бринить, але тільки як співіснування,
Або як, скажімо, кінець передує початкові.
І кінець, і початок завше будуть однакові
Перед початком і після кінця,
І все завжди те саме. Слова напружуються,
Лускають під тягарем, тонуть і гинуть,
Гаснуть від неточності, на місці не встоять,
Не встоять нерухомо. Пронизливі голоси,
Сварливі, знущальні чи принаймні балакучі,
Весь час галасують. Слово в пустелі
Найбільш піддається голосам спокуси,
Верещанню тіні в похоронному танці,
Лементу й скаргам невтішної химери.

Деталлю взірця є рух,
Як в оповіді про досить щаблів.
Саме й бажання є рухом,
Для себе самого небажаним.
Власне, любов нерухома,
Вона причина й кінець руху,
Поза часом, поза бажанням,
За винятком аспекту часу,
Покладена в форму обмеження.
Між небуттям і буттям.
І раптом у сонячнім промінні

Ледве здійметься пил —
Чути стриманий сміх
Дітей у житі,
Швидше, тепер, тут, тепер, завжди —
Смішний цей порожній смутний час,
Що тягнеться між перед і потім.

Переклад Г. Кочура